

„Két ember fölment a templomba imádkozni, az egyik farizeus volt, a másik vámos”

A mai evangélium értelmezésekor induljunk ki az általános igazságokból: Tanuljunk mindenkitől, akinek pozitív tulajdonságai (is) vannak és ismeri az ÍRÁST. Ha valaki igazán ismer minket, akkor az az Isten, Neki aztán fölösleges a dicsekvésünk.

Farizeus: Hálát adok Neked... Ezt tegyük! – Ne tegyük: ha ismerni vélünk valakit, akkor se ítéljük őt el a vélt vagy valós tetteiért, hanem barátkozzunk vele, és ezt követően finoman kérdezzünk („aki magát felmagasztalja, megaláztatik, aki magát megalázza, fölmagasztalják). Ez a farizeus tulajdonképpen nem vette föl a kapcsolatot Istennel.

Vámos: Ő felvette a kapcsolatot Istennel. Ezt tegyük: „Légy irgalmas hozzám, bűnöshöz!” Kérjünk segítséget a mulasztásaink feltárására és a pótlására.

Az ember jó, de rosszra hajlik. Amíg ember van a Földön, ez a kettő valahogyan egyszerre lesz jellemző ránk. De nem mindegy, hogy miképpen is áll össze bennünk ez a kettő, mit gondolunk mi magunkról, hogyan nézzük egymást.

Amikor elkezdjük magunkat igazolni, akkor tulajdonképpen nem vagyunk Isten közelében. Mert abban a pillanatban, ahogy beléptünk Isten irgalmának a világába, már nem érezzük a késztetést önmagunk igazolására, a körülmények részletes felsorolására, hogy mit miért csinálunk, és főleg hogy ki hogyan nem volt rendes és jó. Nem érezzük ezt a késztetést. Ezért ennek a farizeusnak a gyöngéje, hogy miközben ő maga ott áll a templomban és imádkozik, tulajdonképpen nem vette föl a kapcsolatot Istennel. Ebből a szempontból ennek a vámos embernek az erőssége, minden nyilvánvaló gyengeségével együtt, hogy felvette a kapcsolatot Istennel.

Hogyha az ember igaz, az egyszerre jelenti azt, hogy Isten teremtett bennünket jónak, egyszerre jelenti azt, hogy törekszünk erre a jóra, egyszerre jelenti azt, hogy minden, ami nem jó bennünk, azt merjük föltárni és megmutatni. Éppen ezért engedjük, hogy Isten fénye és melegsége gyógyítson bennünket.

Oda kellene állnunk Istenhez, hogy az Ő jelenléte átöleljen, és akkor ez a kapcsolat megmelenget bennünket. Ebben a megmelengetésben egyszer csak átéljük azt, hogy sosem vagyunk egyedül. Nemcsak azért, mert Isten velünk van, hanem azért sem, mert összetartozunk egymással.

De nagy dolog, hogy képesek lehetünk erre! Hogy nem kell az életünket folytonos önigazolásban és önmentegetésben elfecsérelni. Hogy nem kell egymás árnyékában élnünk, hogy kiállhatunk, és ismerhetjük azt a világosságot, azt a melegséget, amellyel Isten átjár bennünket, és egyszer csak kihúzzhatjuk magunkat.

Kaszap István, Pécel